

Cory Wong

slaggitaar is leidend

Funklegende James Brown noemde zichzelf 'the hardest working man in show business'. In 2020 gaat die titel naar Cory Wong, de moderne funkmeester die tot nu toe al acht (!) albums uitbracht dit jaar, waaronder 'Live In Amsterdam' met het Metropole Orkest en het 23 oktober uitgekomen 'The Striped Album'. Cory deelt in dit artikel in zijn eigen woorden zijn muzikale reis met ons, aan de hand van tien van zijn beste tracks. foto's Jesse Wild

10 toptracks

Cory Wong neemt ons mee op een muzikale reis

lunchtime

('Motivational Music For The Syncopated Soul', 2019)

Het is logisch dat op elk album dat ik maak doorklinkt wie ik ben als gitarist. Maar ik vond het interessant om op 'Motivational Music...' en 'Elevator Music For An Elevated Mood' een bredere aanpak te kiezen. Het zijn twee albums, maar die zijn wel nauw met elkaar verbonden. Ik wilde uitvinden hoe ik mijn artistieke

visie - die vooral om plezier draait - kon combineren met de slaggitaar als solo-instrument. Hoe kun je weten dat ik het ben, als je naar een song van een van mijn albums luistert? Wat maakt mijn spel herkenbaar; is het mijn sound, de manier waarop ik aansla, de nuances van wat ik speel? Hoe kan ik mijn persoonlijkheid en humor door laten klinken in instrumentale muziek? En nu ik een beter idee heb van wat mijn spel aantrekkelijk maakt voor de mensen, hoe kan ik dat verder ontwikkelen en zo mijn gitaarspel nog interessanter en krachtiger maken?

Wanneer je naar bepaalde albums luistert, zoals 'Surfing With The Alien' (Joe Satriani) of 'Blow By Blow' (Jeff Beck), dan is het overduidelijk dat het gitaaralbums zijn. En hoe kan ik nu, met wat ik doe, een gitaaralbum maken

zonder te vervallen in allerlei technisch gedoe? Natuurlijk moeten er op elk album van mij wat tracks staan met gitaristisch vuurwerk, omdat de mensen dat van mij verwachten. Net zo goed als ik ergens op het album wat funky dingen moet doen, omdat dat nu eenmaal is wat ik doe. En *Lunchtime* is een goed voorbeeld van een slaggitaarpartij in de hoofdrol. Komt helemaal uit de Prince-school, met die zestienden.

COSMIC SAMS

('Motivational Music For The Syncopated Soul', 2019)

Dit is een leuke track, die ik samen met Tom Misch schreef. Tom is een beat-maker, zanger en geweldige gitarist uit Londen. In sound en feel is deze track een mooie combinatie geworden »

Met zijn 'verborgen technieken' lukt het Cory lead te spelen met slaggitaar

companion pass

('Motivational Music For The Syncopated Soul', 2019)

Ik heb niet het idee dat ik met mijn composities heel vernieuwend bezig ben. Wel heb ik steeds beter in de gaten wat mensen leuk vinden aan wat ik doe als gitarist en arrangeur. In *Companion Pass* zit een van mijn handelsmerken, de triool. Het begint met een van mijn muzikale vuurpijlen waarbij ik eerst een opslag doe, dan de snaren raak met de zijkant van mijn hand, en dan een neerslag doe, om de triool te maken. Ik heb daar nooit bewust bij nagedacht. Ik heb nooit gedacht: ik ga de snaren raken en dat wordt onderdeel van het ritme. Pas toen iemand me daar op wees, realiseerde ik me dat ik dat zo deed. Nu is het een vast onderdeel van mijn stijl, ook al oefen ik er nooit op. Ik was er nooit op uit om een nieuwe manier van spelen te verzinnen en ben trouwens ook vast niet de eerste die de snaren met zijn hand heeft geraakt.

golden

('Elevator Music For An Elevated Mood', 2020)

Het 'Elevator Music'-album is meer ontspannen, een beetje als muzikaal behang maar dan op een goede manier. Soms heeft

muziek niet meer nodig dan een lekkere vibe. En grappig genoeg was *Golden* de eerste song waarbij ik dacht: oké, ik ga hier de gitaarjongen uithangen. Dus eerst komen er wat interessante gitaardingen en dan knal ik er een solo uit. Helemaal in de stijl van Angus Young, Rivers Cuomo en Kirk Hammett heb ik een solo voor die track geschreven en daar vervolgens aan het einde een tweede gitaar tegenaan gezet. Net als Brian May zou doen.

Slaggitaar is hartstikke leuk, maar het voelt ook goed om af en toe een gieren-solo te spelen. Veel mensen vragen me naar mijn geluid op *Golden*. Het grappige is dat ik die solo gewoon thuis heb opgenomen, direct in mijn Apollo interface en dan door naar Logic. Hier en daar gebruik ik ook een wahpedaal. Ik weet niet eens meer welk versterkermodel ik in Logic gebruikt heb, waarschijnlijk een Fender Bassman of zoiets, een 4x10 of een 2x12, ik weet het niet

meer. Ik heb er wel wat aan zitten prutsen en oké: het klinkt als mij. Het is niet de gitaarsound waar ik de meeste tijd en aandacht aan heb besteed, maar toch vraagt iedereen me ernaar. Mijn gitaargeluid is superbelangrijk voor me, maar ik voel er niets voor om mijn hele leven op zoek te zijn naar steeds weer nieuwe, zeldzame apparatuur. Nee, mijn sound moet ik kunnen krijgen uit de apparatuur die nu ik heb. Dat is mijn zoektocht.

meditation

('Elevator Music For An Elevated Mood', 2020)

Het is een slaggitaarpartij en een melodie. Voor deze track dacht ik er aan hoe een pianist dit zou spelen. Het zijn voor een groot deel decimen (terts plus octaaf). Toen ik *Meditation* schreef was ik thuis in Minnesota. Mijn achtertuin grenst aan de vrije natuur en ik zat daar en de melodie kwam zo maar bij me op, een beetje als een mantra. Bij het zoeken naar een geschikte elektrische gitaarsound kwam ik uit bij mijn Music Man Valentine gitaar. Die klinkt wat voller dan mijn Strat. Daardoor komt de melodie beter over. Op het album speel ik er een pianosolo overheen, maar als we het live spelen hang ik graag de gitaarheld uit en is er een lange gitaarsolo.

watercolours

('Elevator Music For An Elevated Mood', 2020)

Dit is een grappige track. Ik wilde dat hele liftmuziek-idee nog eens benadrukken en je weet dat je in een lift altijd smooth jazz te horen krijgt. Laat ik nou bevriend zijn met Dave Koz, de koning van de smooth jazz. Ik belde hem en zei: je moet komen spelen op deze track! Smooth jazz is bijna een scheldwoord geworden, toch? Maar het was erg leuk om er een eigen versie van te maken. Wat ik heb gedaan om de track naar mijn hand te zetten? Veel smooth jazz is eigenlijk instrumentale r&b, en voor *Watercolours* leek het me leuk om de melodie en de harmonisatie ervan aan te pakken zoals de Allman Brothers dat gedaan zouden hebben. Dat was het plan: stel je voor dat de Allman Brothers smooth jazz zouden spelen. Dus dat was erg leuk om te doen.

tomorrow and forever

('Trail Songs: Dusk', 2020)

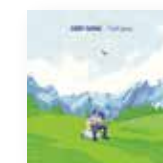

Vanwege de hele lockdown had ik al snel in de gaten dat 2020 een heel bijzonder jaar zou worden. Alle verwachtingen en 'regels' in de muziekindustrie konden plotseling het raam uit. Daarbij kwam dat ik opeens heel veel tijd over had. Ik besloot die tijd goed te gebruiken om een paar akoestische ideeën die ik al lange tijd in mijn hoofd had, eens goed uit te werken en op te nemen. Het grappige is dat toen dat luik eenmaal openging, de ideeën maar bleven komen. Ideeën, technieken, arrangementen: het hield maar niet op. Ik hield er in elk geval genoeg materiaal aan over om er een tweedelig akoestisch album van te maken. Dat werd 'Trail Songs: Dawn' en 'Dusk'. Die staan voor onze verbinding met de aarde en met de natuur; er kunnen verdrietige en rustige momenten zijn, maar ook gekke en wilde.

Mijn favoriete onderdeel van het 'Dusk'-album is het concept in zijn algemeenheid. Ik ken niet veel albums die draaien om een gitaar en strijkkwartet. Het grootste deel van de muziek heeft dat als focus, al zijn er ook wel andere ondersteunende instrumenten te horen. Dit album weerspiegelt de rustige en bedachtzame kant van mij en is bedoeld om ook die eigenschappen in de natuur in muziek te vangen en te reflecteren. Luister naar dit album als je aan het wandelen bent.

bluebird

('Trail Songs: Dawn', 2020)

Bluebird is mijn favoriete track van het 'Dawn'-album en heeft Chris Thile en zijn mandoline in de hoofdrol. Hij is zo'n geweldige virtuoze muzikant. Het lijkt wel of zijn techniek grenzeloos is en of hij echt alles kan spelen wat hij wil, zo makkelijk komt het er allemaal uit. Die track is tot stand gekomen door bestanden heen en weer te sturen met Dropbox. Mijn gitaar nam ik op in Minnesota, de drums van Petar Janjic werden opgenomen in Nashville, de baspartij van Seth Tackaberry kwam uit Londen, de per-

cussie van Steve Goold uit Phoenix, en Chris Thile nam zijn mandolinepartij op bij hem thuis, in Brooklyn, New York. Wat een geweldige belevenis om het zo te doen en waanzinnig om te zien hoe goed de homestudio's zijn geworden!

prayer

('Meditations', 2020)

Jon Batiste en ik hadden een concept bedacht voor het 'Meditations'-album en dat was om de menselijke ervaring met

meditatie en de reis die onze geest en ons lichaam door meditatie kunnen maken in muziek weer te geven. Het muzikale concept draait om gitaar en piano, aangevuld met het B3 orgel van Sam Yahel en drums en percussie van Nate Smith. Dat was een leuk album om te maken omdat Jon en ik alleen wat muzikale startpunten en motieven voor elke track gedefinieerd hadden, maar zo'n 80% van het album is geïmproviseerd. We gingen drie avonden achter elkaar de studio in en namen elke avond het hele album van voor tot achter een keer op. Dat was het. De meeste tracks die het album hebben gehaald zijn afkomstig van de eerste avond en een paar komen van de derde avond. Het was een leuke maar ook kwetsbare manier om een album op te nemen, maar ik denk wel dat zo'n aanpak voor extra energie in de songs zorgt. 📺

Lees, luister en kijk verder op Gitarist.nl.

SPOTIFY: Volg alle tracks via de playlist bij het artikel

VIDEO: Cory Wong & Metropole Orkest - Full Show Live

VIDEO: Cory Wong - Live @ First Avenue - Full Show

Cory heeft de Amerikaanse Ultra Strat (links) pas. Zijn werkpaard is de Fender Highway One Stratocaster (rechts)

» van zijn stijl en mijn stijl. Ik speel super-ritmisch en heel percussief terwijl hij een beetje achter de tel hangt, lekker relaxed, en dat werkt. We spelen heel verschillende partijen, maar die vullen elkaar goed aan. Onze geluiden zijn compleet anders en onze ritmische opvatting ook. Het ritme van die track heeft te maken met het feit dat onze manier van spelen niet precies samenvalt en dat geeft die unieke feel. Ik speel bas en gitaar op de track en doe dat zo strak mogelijk, terwijl hij juist veel nonchalanter speelt en dat geeft spanning op een goede manier, van tegelijk trek-

ken en duwen. Een soort kruising tussen wat Prince en wat Nile Rodgers doet.

home

('Motivational Music For The Syncopated Soul', 2019)

Dit is zo'n track waarop ik heel anders speel dan ik normaal gesproken doe omdat het geen slaggitaarpartij is. Ik breng de melodie en moest een unieke manier vinden waarop het toch klonk als Cory Wong, en ik vind het een goede en eerlijke representatie van mijn sound. Eerst speel ik de melodie heel eenvoudig en in de tweede helft van de A-sectie harmoniseer ik die in kwarten, zo uit de pentatonische toonladder, en dat is precies waar veel mensen me aan herkennen. Het is eenvoudig en subtiel, maar tegelijkertijd is het een handelsmerk van me, zeker met de manier waarop ik aansla. Dat het zo'n harmonisch complexe song is geworden komt niet door mijn gitaarpartij, maar door het pianospel van Jon Batiste. Hij doet van alles rond mijn gitaarwerk waardoor mijn partij nog interessanter wordt. Erg cool!

Naast de door Cory beschreven albums uit 2019 en 2020 bracht hij dit jaar ook nog deze platen uit:

Cory Wong & Metropole Orkest - Live In Amsterdam

Cory Wong - Live At First Ave

Cory Wong - The Syncopate & Motivate Tour (Set 1)

Cory Wong - The Syncopate & Motivate Tour (Set 2)

Cory Wong - The Striped Album